

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

indítványozó, az általam

alperes elleni adóügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perben a Kúria által hozott, 2015. október 20. napján kelt, és 2016. január 5. napján átvett Kfv.III.35.147/2015/4. számú felülvizsgálati ítélet ellen az alábbi

alkotmánybírósági panasz indítványt

terjesztem a T. Alkotmánybíróság elé.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Kfv.III.35.147/2015/4. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, figyelemmel arra, hogy a Kúria döntése sérti az Alaptörvény 28. cikkét, B) cikk (1) bekezdését, valamint M) cikk (1) bekezdését.

Kérelmemet az Alaptörvény (továbbiakban: Aptv.) 24. cikk (2) bekezdés b) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján terjesztem a T. Alkotmánybíróság elé.

Kérelmem indoklásaként az alábbiakat adom elő:

I. Tényállás

Irányadó tényállás szerint indítványozó 2011. augusztus 29. napján kötött gépbérleti szerződés alapján földmunkagépeket vett bérbe a [redacted] a bérlet tárgyát képező gépek tulajdonjogával nem rendelkezett, hanem a gépeket azok tulajdonosaitól [redacted] vette bérbe.

A fenti szerződés lejártát követően a földmunkagépeket indítványozó közvetlenül vette bérbe a gépek tulajdonosaitól: e szerint földmunkagépeket vett bérbe a 2011. december 27. napján kötött gépbérleti szerződés alapján [redacted] a szintén 2011. december 27. napján kötött gépbérleti szerződés alapján [redacted] és a 2012. február 29. napján kötött gépbérleti szerződés alapján [redacted]. Indítványozó a fenti társaságoktól bérbe vett gépeket a 2011. december 28. napján létrejött vállalkozói szerződés szerint használatba adta a [redacted] román társaságnak. Indítványozó a [redacted] felé a szerződés szerinti földmunkáról bocsátott ki számlákat, melyek – tekintettel a határon átnyúló szolgáltatásnyújtásra – áfát nem tartalmaztak. A bérlethez kapcsolódóan indítványozó számlákat fogadott be a gépek tulajdonosaitól, melyek áfatartalmát levonható adóként szerepeltette bevallásaiban.

Jelen szerződéses konstrukció az indítványozó belépését megelőzően a [redacted] közvetítésével működött: a géptulajdonosoktól [redacted] bérelte a földmunkagépeket,

FŐVÁROSI KÖZTITKÁRSÁG
POLGÁRTITKÁRSÁG

2016-03-07
3 + bőv.
F1-F3 KÖZTITKÁRSÁG

31007/13

UTÓKIRATOK

Ügyszám: 11/568-0/2016

Érkezett: 2016. MARE 23.

Példány: 2

Melléklet: 2x 2 + ml + 1

és kötött olyan tartalmú albérlési szerződést a román társasággal, amely annak igényeit teljes körűen kielégítette. Az adóhatóság ezen szerződéses konstrukciót a [REDAKTOR]nál lefolytatott átfogó ellenőrzése során nem találta szabálytalannak. A [REDAKTOR] fenti konstrukcióból való kilépését követően indítványozó folytatta a földmunkagépek több magyarországi tulajdonostól történő bérlébe vételével és megfelelő feltételekkel külföldre történő hasznosításával foglalkozó vállalkozást.

Az elsőfokú adóhatóság 2011. IV. negyedévére áfa adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló, pénzösszeg kiutalása előtti ellenőrzést folytatott le az indítványozónál. Az indítványozó terhére határozatában 55.244.000,- Ft jogosulatlan visszaigénylésnek minősülő adókülönbötet állapított meg, melynek kiutalását elutasította, egyben kötelezte indítványozót 27.622.000,- Ft adóbírság megfizetésére. Az elsőfokú adóhatóság határozataiban arra hivatkozott, hogy igénylő a [REDAKTOR] „felé a számlákon szereplő gazdasági eseményt nem végezte el” (vö. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.34.007/2013/12. számú ítélete 3. o. I. pont), tevékenysége csupán a számlázási láncolatban számlakiállításra, illetve számlabefogadásra vonatkozott, tényleges munkavégzés nem történt, az elsőfokú adóhatóság a felek között létrejött szerződéseket színleltnek tekintette, hivatkozva arra, hogy az ügyletek valódi célja az adóelkerülés volt. Állítását azzal támasztotta alá, hogy a bérelt gépek szállítása a vizsgált időszakban nem történt meg, Romániában a munkavégzés a korábban, még a [REDAKTOR] által kiszállított gépekkel folytatódott tovább 2012-ben is. A másodfokú adóhatóság az elsőfokú adóhatóság határozatait indokaira kiterjedően helyben hagyta.

Ugyanakkor az elsőfokú adóhatóság a revízió során megállapította, hogy a mindhárom géptulajdonos társaság rendelkezett a jogügylethez szükséges tárgyi feltételekkel: az eszközök a társaságok tárgyi eszköz nyilvántartásában szerepeltek, a kiállított számlák áfatartalmát mindegyik társaság szerepeltette a tárgyi időszaki analitikájában és bevallásában.

Sem a revízió során, sem a bírósági eljárás során nem vitatta az adóhatóság, hogy a géptulajdonos társaságok által kiállított számlákban az igénylőre áthárított áfa ténylegesen bevallásra és megfizetésre került az állami költségvetés részére.

Az adóhatóság előtt is bizonyítást nyert, hogy a szerződésekben szereplő bérlési díjak valóban átutalásra kerültek. Az adóhatóság maga állapította meg továbbá, hogy a gépek kiszállításra kerültek Romániába, az indítványozó bérlője a gépekkel rendelkezett és a gazdasági tevékenység célja megvalósult, vagyis a teljesítést maga az adóhatóság sem vonta kétségbe.

Fenti tényállást mind az első- és másodfokú adóhatóság, mind az adóhatósági határozat felülvizsgálatára irányuló perben eljáró, és azt hatályon kívül helyező Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, mind a másodfokú adóhatóság felülvizsgálati indítványa alapján eljáró Kúria azonosan állapította meg. A Kúria a rá vonatkozó eljárási szabályok alapján az első fokú bíróság által megállapított tényállástól nem is térhetett el.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy mind a géptulajdonos társaságok, mind indítványozó maradéktalanul eleget tettek az Áfatv. szerinti

kötelezettségeiknek, és éltek az abban rögzített jogosultságaikkal. Indítványozó vonatkozásában az áfa visszaigénylés valamennyi törvényi feltétele fennállt, az indítványozó által végzett gazdasági tevékenység valóságos volt, jogosulatlan adóelőny az indítványozónál nem keletkezett, ezáltal a visszaélés lehetősége sem állt fenn. Fentiekre figyelemmel helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy indokolatlan és törvénytörő volt az adóhatóság önkényes magatartása, amivel az indítványozó törvényben biztosított adóvisszaigénylési jogát csorbította.

Ezzel szemben a Kúria az indítványozó által panaszolt döntésében – annak ellenére, hogy elismerte, a fent ismertetett tényállás valamennyi elemét: tehát többek között elismerte, hogy a tulajdonos társaságok által kiállított számlák áfatartalma befizetésre került, a fent ismertetett valamennyi bérleti szerződés megkötött, a bérelő társaságok minden esetben a szerződéseknek megfelelően rendelkeztek a munkagépekkel, és a bérleti díjak is minden szerződés alapján bizonyítottan megfizetésre kerültek – a feltárt bizonyítékoknak abszolút ellentmondva, az általa is elfogadott tényállást önkényesen kiegészítve, a bírói mérlegelés, a józan ész és a fair eljárás szabályait teljes mértékben figyelmen kívül hagyva arra a következtetésre jutott, hogy gazdasági esemény nem valósult meg, indítványozó fiktív számlákkal adócsalást hajtott végre.

II. Érintett Alaptörvényben biztosított jogok, a jogsérelem indoklása, közvetlen érintettség

A Kúria a panaszolt ítéletében megsértette az Aptv. alábbi szakaszait:

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

M) cikk

(1) Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.

(2) Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.

XII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A Kúria megsértette az indítványozó **tisztességes eljáráshoz** és a **jogalkalmazás tisztességéhez fűződő**, az Aptv. XXIV. cikk (1) bekezdésében, XXVIII. cikk (1) bekezdésében és 28. cikkében biztosított **alkotmányos jogát**, ezáltal ítélete közvetve sérti az Aptv. B) cikkében deklarált jogállamiság követelményét az alábbiak szerint:

A Kúria a panaszolt ítéletében az indítványozó által visszaigényelt adó kifizetésének adóhatóság általi megtagadását az Európai Unió Bíróságának C-80/11. és C-142/11. számú egyesített ügyekben (a továbbiakban: Mahagében-Dávid ügy) hozott ítéletére hivatkozva igazolta. Az Európai Unió Bírósága a hivatkozott előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítéletében akként határozott, hogy ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint az adóhatóság megtagadja az adóalany által fizetendő hozzáadottérték-adó összegéből a számára teljesített szolgáltatások után előzetesen felszámított adó összegének levonását amiatt, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója, vagy annak valamely alvállalkozója szabálytalanságot követett el, anélkül hogy ezen adóhatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná azt, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az említett számlakibocsátó, vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt.

A Kúria tehát bármiféle eljárási előzmény, korábbi tényállítás, vagy lefolytatott bizonyítás alapján tényállási elemként megállapította, hogy indítványozó adócsalást követett el. Korábban az eljárás során semelyik fél nem tett arra utalást, hogy indítványozó adócsalást követett volna el, ezen (még csak nem is feltételezett) adócsalás igazolására pedig értelemszerűen semmiféle bizonyíték nem került előterjesztésre. A Kúriának tehát ezen új tény állítására, megállapítására, majd a Mahagében-Dávid ügy precedensként való felhívása érdekében további hivatkozási alapként való alkalmazására, sőt mi több ebből törvénysértő jogkövetkezmények levonására, törvényes lehetősége nem volt, figyelemmel arra, hogy mint felülvizsgálati bíróság, a felülvizsgálati eljárásra vonatkozó szigorú eljárási szabályok szerint, a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. Ezen szigorú szabályok a felek eljárási jogainak tiszteletben tartását garantálják, figyelemmel arra, hogy a

felülvizsgálati eljárás egy egyfokú jogorvoslati eljárás, ezért, amennyiben a – jelen esethez hasonlóan – a felülvizsgálati bíróságnak jogában állna új tényállításokat tenni, úgy azon tényállítások egy jogerős és megváltoztathatatlan ítélet alapjául szolgálnának, ezáltal azonban sérülne az eljárásban részt vevő felek jogorvoslathoz való joga, hiszen az új tényállítások alapján egyfokú eljárásban születnének megváltoztathatatlan döntések, amelyek esetében a felek jogorvoslati joguktól eselnének, ezáltal a tisztességes eljáráshoz való alapvető joguk sérülne. Szintén az ilyen jellegű tényállítások ellen szól, hogy a Kúria felülvizsgálati eljárásban nem is folytathat le bizonyítási eljárást az állítás igazolására.

Jelen esetben a Kúria azzal, hogy az eljárás során elsőként, ennek megállapítására irányuló határozott felülvizsgálati kérelem, netán egyéb megelőző tényállítás hiányában adócsalásnak minősítette az indítványozó tevékenységét, az indítványozó tisztességes és fair eljáráshoz fűződő Aptv-ben biztosított jogát sértette.

E körben külön kiemeljük, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogunk sérelmére hivatkozással nem az okból kérjük a Kúria ítéletének megsemmisítését, mert a Kúria ítéletében törvénysértő módon helytelen következtetésekre jutott. Amellett, hogy állítjuk és sérelmezzük a Kúria hibás jogalkalmazását, elismerjük, hogy a T. Alkotmánybíróságnak nem feladata a bíróságok döntéseik lényegére kiható jogi tévedéseit felülvizsgálni és orvosolni. Az Alkotmánybíróság korábban is kimondta, hogy az eljárás tisztessége az eljárás törvényes kereteit, az eljárási jogok érvényesülését biztosítja. Az Alkotmány (és az Aptv. is) az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges – és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot, de nem biztosít alanyi jogot az anyagi igazság érvényesülésére [vö. 9/1992. (I. 30.) AB határozat]. Fentiekre figyelemmel fontosnak tartjuk megjegyezni, hogy panaszunk nem annak reményében intéztük a T. Alkotmánybírósághoz, hogy a Kúria hibás jogalkalmazását felülbírálja, hanem azért, hogy, mint az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének legfőbb szerve a Kúria eljárására vonatkozó garanciális jellegű, a tisztességes eljáráshoz való alapjog érvényesülését biztosítani hivatott szabályok súlyos megsértése következtében az indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét az Aptv-ben és az Abtv-ben biztosított hatáskörében orvosolja. A támadott ítélet alkotmánysértése tehát nem abban áll, hogy a Kúria helytelen, a józan ésszel és a megállapított tényállással ellentétes, helytelen jogi következtetésre jutott, hanem abban, hogy az ügyben megállapított tényállást önkényesen új, abban korábban nem szereplő tényállási elemmel egészítette ki. A tisztességes eljáráshoz való alapjog érvényesülése az eljárásban történt esetleges tévedés kivédésére ugyan nem alkalmas, de az alapjog gyakorlati érvényesüléséhez elengedhetetlen, hogy az eljárás során a bíróság ne tehessen vizsgálat tárgyává, illetve következtetései alapjává korábban nem állított, ennél fogva értelemszerűen nem bizonyított tényeket (ide nem értve a köztudomású tény fogalmát).

A támadott ítélet tényállásának minden előzmény nélküli, önkényes kiegészítése valósít meg alapjogi sérelmet, nem pedig az, hogy a Kúria a tényállást olyan elemmel egészítette ki, amely tartalmát tekintve abszurd, hiszen nem tételezhető az adócsalás, mint tényállási elem megvalósulása azon tényállási elem fennállása mellett, hogy a jogügyletek szereplői valamennyien eleget tettek bevallási és adófizetési kötelezettségüknek.

Hasonlással élve a fenti logika alapján: ha egy bank ügyfele nagyösszegű betétet helyez el egy bankban, majd azt visszakéri, a bank a jogszabályi feltételek teljesítése esetén (a számla felett rendelkezési jogosultság igazolása, formális kérelem, stb.) nem tagadhatja meg a betét visszafizetését. Jogállami keretek között a bank nem vizsgálhatná az ügyfél szándékát a betét felvételekor (hiszen a befizetéskor sem vizsgálhatja). A perbeli esetet kifordítva ez úgy jelenik meg, mintha a bank megtagadhatná az ügyfél pénzének visszafizetését azon indok alapján, hogy az ügyfél valójában azért helyezett el nagyösszegű betétet a bankban, hogy azt később visszakérve a bankot tönkre tegye. Sajnos az elképzelt helyzetben a banknak van is ilyen jogosultsága, sőt a betétes sanda szándékára hivatkozva még bírsággal is sújthatja azt. Amikor a betétes a saját befizetése visszaszerzése érdekében a bírósághoz fordul, akkor a bíróság végül a banknak ad igazat: megállapítja, hogy a betétes azzal akart csalni, hogy sok pénzt helyezett el a bankban, és büntetésül nem csupán az eljárás költségeit fizetetti meg a kárvallott ügyféllel, de akként rendelkezik, hogy annak betétje teljes egészében legyen a banké. Az állami költségvetés persze nem bank, de az indítványozó nem követhet el csalást azzal, ha jelentős összegű költség számlái áthárított adóját előbb a jogszabályoknak megfelelően kifizeti, majd jogszerűen visszakéri azt, hiszen önmagában a költség számlák nagysága nem vezethet jogosulatlan előnyhöz. Nagy összegű áthárított forgalmi adót jogszerűen csak az igényelhet vissza, aki azt be is fizeti. A befizetés tényének ítéleti megállapítása viszont a Kúria eljárásában kötelezően irányadó tényállás része.

A Kúria megsértette továbbá az indítványozó **vállalkozás szabadságához** fűződő, az Aptv. M) cikk (1) bekezdésében deklarált, illetve XII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogát, továbbá a **szerződési szabadság** Aptv. M) cikk (1) és (2) bekezdéséből levezethető alkotmányos jogát, az alábbiak szerint:

Indítványozó a vállalkozás szabadságához és a szerződési szabadsághoz fűződő alkotmányos jogával élve az adóhatóság által kifogásolt időszakban olyan gazdasági tevékenységet folytatott, melyben az adott jogszabályi környezetben, a hatályos hazai és külföldi adójogszabályok által biztosított törvényes lehetőségek kihasználásával, a vállalkozás számára optimális üzleti konstrukciókat igyekezett kialakítani. Az adófizetés során természetesen minden vállalkozás a fizetendő adó mértékének minimalizálására törekszik, a törvény biztosította kereteken belül, ez esszenciális feltétele a piacgazdaságban való részvételnek. Ez a törekvés semmiképp sem tekintendő illegális tevékenységnek. Amennyiben egy magyarországi székhelyű vállalkozás úgy dönt, hogy üzleti tevékenységét képes és hajlandó egy másik Európai Unió tagállamba irányítani, úgy nem tesz mást, mint, hogy él az uniós hozzáadott érték adóra vonatkozó szabályozási rezsimmel által biztosított lehetőségekkel (jelen esetben az áfa levonás lehetőségével). Ezáltal a vállalkozás nyilvánvalóan előnyösebb helyzetbe kerül adózási szempontból azokhoz a vállalkozásokhoz képest, amelyek nem rendezkedtek be külföldre történő szolgáltatásnyújtásra, azonban ez nem jelenti, hogy a törvényes lehetőségeivel élő vállalkozás adócsalást valósított volna meg. Ezen lehetőségek épp azért kerültek bevezetésre, hogy ösztönözzék az Unió tagállamainak határain átívelő üzleti kapcsolatokat a tagállamok vállalkozásai között. (Nem utolsó sorban pedig azért, hogy az áthárított forgalmi-adó külföldi személyekhez történő kiáramlását megakadályozza.) Adócsalásnak minősíteni ezen

lehetőségek kihasználását a szabályok lényegét tagadná meg, ezáltal a megkérdőjelezné az uniós hozzáadottérték-adó szabályozás létjogosultságát is.

Indítványozó vállalkozás tudatosan épített ki olyan gazdasági kapcsolatokat és lépett be egy olyan üzleti konstrukcióba, amelyben hazai géptulajdonos vállalkozásoktól bérelt munkagépeket, melyeket egy külföldi társaságnak adott albérletbe. Figyelemmel arra, hogy a jogszabályi feltételeket maradéktalanul teljesítette, élt a hatályos adójogi jogszabályok biztosította lehetőségekkel. Az eljárás során mind a hatóság, mind a bíróság által megállapításra került, hogy valamennyi ügylettel kapcsolatban számla került kiállításra, a géptulajdonosok által kiállított számlák áfatartalma befizetésre került, a román társaság rendelkezett az albérletbe vett gépekkel, a bérleti szolgáltatás ellenértékéért megfizette a bérleti díjakat, melyekről számlát is kiállítottak. Tehát indítványozó a hatályos jogszabályoknak megfelelően az adólevonás valamennyi tárgyi feltételét teljesítette. Ezzel szemben az adóhatóság, és annak határozatát helyben hagyó Kúria indokolatlanul korlátozta az indítványozó jogait: nem csupán közvetlenül az adólevonáshoz való jogszabályban rögzített jogosultságát, de figyelemmel arra, hogy az egész szerződéses konstrukciót adócsalásnak minősítette, az indítványozó vállalkozás szabadságához és a szerződési szabadsághoz fűződő jogát is korlátozták. Nem egyedi az indítványozó vállalkozása: egy bérleti konstrukción keresztül juttat el gépeket egy külföldi vállalkozásnak. A konstrukció létjogosultságát, illetve az szolgáltatásra való gazdasági igényt igazolja, hogy korábban ez a rendszer hosszabb időn át működött egy másik gazdasági társaság, a [REDACTED] közvetítésével. Ahogy már korábban jeleztük, ezt a [REDACTED] közvetítésével működő szerződéses konstrukciót az adóhatóság nem minősítette adócsalásnak, az indítványozó közvetítésével működő, azonos tartalmú konstrukciót viszont igen. Ebből következik, hogy a szerződési szabadság lényegével szemben az adóhatóság, és a határozatát jóváhagyó Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy szerződő felek nem választhatják meg szabadon kivel kötnek szerződést, amennyiben a hatóságok által vélt jogszerűség keretein belül kívánják folytatni gazdasági tevékenységüket.

A Kúria ítélete ezen felül nem csupán a szerződő felek személyét érintően korlátozza a szerződési szabadságot, de a szerződések tartalmát tekintve is: a Kúria ugyanis megköveteli, hogy a bérleti szerződés tartalmazza a szállítás mozzanatát is, sőt még azt is meghatározza, hogy mikor kerüljön sor a szállításra. Érthetetlen a Kúria álláspontja figyelemmel arra, hogy a bérleti szerződés Polgári törvénykönyvbeli, egyébként diszpozitív szabályai is kizárólag meghatározott dolog időleges használatának átengedését, a dolog átvételét és a bérleti díj megfizetését jelöli meg kötelező tartalmi elemként. Azzal, hogy a Kúria megköveteli a szállítást is, tulajdonképpen azt állítja, hogy valamennyi olyan albérleti szerződés, amelyben a bérlő már a dolog tényleges birtokában van: jogsértő. A szerződési szabadság értelmében a felek szabadon határozhatják meg a szerződésük tartalmát: jelen esetben a román társaság gazdasági igénye a gépek egyetlen társaságtól való bérbé vételére vonatkozott, ennek tett eleget az igénylő, mikor szerződést kötött vele. Amennyiben igénylő nem lépett volna be a szerződéses konstrukcióba, úgy a román társaság jogalap hiányában tényleges birtoka ellenére sem lett volna jogosult a gépek használatára. Tehát a Kúria által kifogásolt szerződéses konstrukció minden eleme nem csupán jogszerű, de gazdaságilag szükséges is volt, ezáltal semmiféle ésszerű indoka nem lehet a felek szerződéses szabadságába történő indokolatlan beavatkozásnak.

Az adóhatóság és a Kúria önkényesen kíván tehát beavatkozni a felek gazdasági kapcsolataiba: egyetlen indokkal, miszerint a vállalkozás indokolatlan adóelőnyvel jár. Ugyanakkor az adóelőny nyilvánvalóan nem indokolatlan, hiszen azt kifejezetten az ilyen jellegű, tagállami határokon átvívelő gazdasági kapcsolatok ösztönzése érdekében biztosítja a jogalkotó. A Kúria ítélete tehát – a korlátozás ésszerű indokának hiányában – nem csupán önkényesen korlátozza indítványozó szerződési szabadságát, de a józan ész követelményeinek is ellentmond.

A szerződési szabadságra, mint önálló alkotmányos jogra történő hivatkozásunk körében figyelemmel voltunk az Alkotmánybíróság 33/2015 (XII. 3.) AB határozatára, melyben kifejtette, hogy a szerződési szabadság a piacgazdaság lényegi elemének és önálló alkotmányos jognak minősül, melynek biztosítását a gazdasági verseny szabadságáról rendelkező alkotmányos szabály megköveteli. Az Aptv. ugyan nem tartalmazza kifejezett módon a piacgazdaságra utalást, azonban M) cikkében kifejezett védelemben részesíti a piacgazdaság két létfontosságú elemét: a vállalkozás és a verseny szabadságát, ezáltal közvetve a szerződési szabadság alkotmányos jogát is védelemben részesíti. A szerződési szabadság emellett szoros összefüggésben áll az Aptv. XIII. cikk (1) bekezdése által védett tulajdonhoz való joggal is: a tulajdon egyik részjogosítványa a rendelkezés szabadsága, amelynek szükségszerű tartalmi eleme a szerződési szabadság. Fentiekre figyelemmel a szerződési szabadság az Aptv. M) cikkéből és a XIII. cikk (1) bekezdéséből következik, tehát nem alapvető jog, azonban önálló alkotmányos jogként élvezi az Aptv. védelmét, és olyan Aptv.-ben biztosított jognak minősül, amelynek sérelmére az Abtv. szerinti alkotmányjogi panasz alapítható.

A Kúria megsértette továbbá az indítványozó **egyenlő bánásmódhoz** való, az Aptv. XV. cikk (1) és (2) bekezdésében biztosított jogát az alábbiak szerint:

A Kúria által kifogásolt szerződéses konstrukció a fent kifejtetteknek megfelelően az indítványozó belépését megelőzően a [REDACTED] közvetítésével működött: a géptulajdonosoktól [REDACTED] bérelte a földmunkagépeket, és kötött olyan tartalmú szerződést a román társasággal, amely annak igényeit teljes körűen kielégítette. Az adóhatóság ezen szerződéses konstrukciót a [REDACTED]nél lefolytatott átfogó ellenőrzése során nem találta szabálytalannak. A [REDACTED] fenti konstrukcióból való kilépését követően indítványozó folytatta a földmunkagépek több magyarországi tulajdonostól történő bérletbe vételével és megfelelő feltételekkel külföldre történő használatba adásával foglalkozó vállalkozást. Érthetetlen tehát, hogy miként jutott a Kúria arra a következtetésre, amely szerint azonos tényállás és azonos jogszabályi környezet mellett a [REDACTED] tevékenysége jogszerű volt, ám az azonos szerződéses konstrukciót létrehozó indítványozó gazdasági tevékenység egyenesen adócsalásnak minősült.

Mindkét gazdasági társaság azonos funkciót töltött be a szerződéses kapcsolatokban: bérbe vette a géptulajdonosoktól a munkagépeket, majd a külföldi vállalkozó igényeinek megfelelően adta azokat használatba. Összehasonlítható helyzetük tehát adott, azonban a jogszerűség vonatkozásában a kettejük közötti különbségtételnek ésszerű indoka nincs. A Kúria indokolatlanul diszkriminálta indítványozót, elzárva őt ezáltal az adólevonási joga

gyakorlásától, nem is beszélve a jelentős mértékű adóbírság kiszabásáról, megsértve így az Aptv. által is biztosított egyenlő bánásmód követelményét.

Fent kifejtett jogsérelem olyan alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket érint, amelyre figyelemmel az Alkotmánybíróság eljárása indokolt, figyelemmel arra, hogy a feltárt alaptörvény-ellenesség olyan súlyú, hogy a panaszolt bírói döntést érdemben befolyásolta.

III. Jogorvoslatok kimerítése

Az Abtv. 27. § b) pontjára figyelemmel nyilatkozunk, hogy nincs olyan jogorvoslati eljárás, illetve fórum, amely az indítványozót ért jogsérelem orvoslására szolgálna. Továbbá nyilatkozunk, hogy az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás, figyelemmel arra, hogy az eljárás a Kúria panaszolt felülvizsgálati ítéletével jogerősen lezárult.

IV. Adatvédelmi nyilatkozat

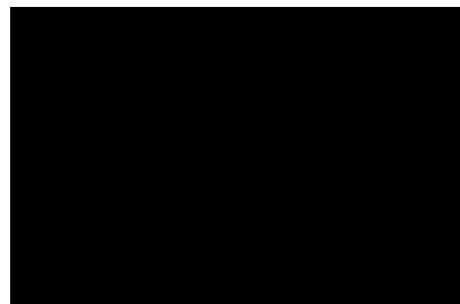
Az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel kijelentjük, hogy a mai napon a Kúria Kfv.III.35.147/2015/4. számú ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panasz indítványunk alapján az Alkotmánybíróság előtt induló eljárásban, az alkotmányjogi panasz indítványunkban szereplő személyes adataink nyilvánosságra hozatalához hozzájárulunk.

Jelen alkotmányjogi panasz indítványom mellékleteként **M/1.** alatt csatoljuk jogi képviselőnk meghatalmazását.

Érintettségünk és az indítványozót ért jogsérelem igazolásaként csatoljuk az alábbi döntéseket:

- **M/2.** alatt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.34.007/2013/12. számú ítéletét
- **M/3.** alatt a Kúria Kfv.III.35.147/2015/4. számú ítéletét.

Budapest, 2016. március 4.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

*A l k o t m á n y j o g i
p a n a s z
i n d í t v á n y a*

indítványozónak

Képviseli:

a Kúria Kfv.III.35.147/2015/4.
számú felülvizsgálati ítélete ellen.